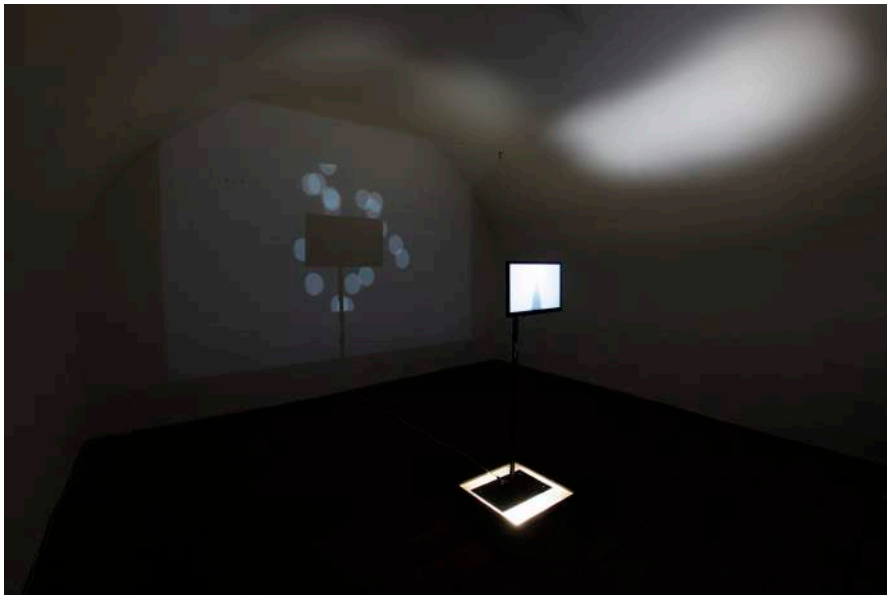

Veronika Přikrylová
2015
veronika.prikrylova@seznam.cz, +420 728 103 030

Epizoda V: Zázrak se tahá s banalitou
Galerie Jiřího Jeníčka, Beroun, 2015
společně s Jitkou Šosovou, Dominikem Hejtmánkem, Josefem Frühaufem

Výstava představuje další ze série výstav, které se zabývají postavením a tvůrčími možnostmi předmětu v současném umění. Epizoda V se stejně jako předcházející výstavy vztahuje k ateliérové sbírce. Soubor rozdílných předmětů vznikl postupně na základě poutavosti jednotlivých sbíraných rtefaktů, jejichž přijetí do sbírky se řídí konsensem většiny. Sbírka jako ztělesnění archivního obratu tak poskytla základ jedné z využitých strategií.

Celek výstavy je pojat nikoli jako přehlídka jednotlivých předmětů, ale spíše jako celistvá instalace prostupující obě patra berounské Dolní brány. Věci, které společně výstavu vytvářejí, jsou jednoduché, až banální. Tato vlastnost je však nezbytná k zamýšlenému fungování celku. Všechny vystavené objekty se vztahují k titulu výstavy a stávají se nástroji různých tvůrčích strategií. Samotným tématem tak nejsou využité předměty, ale umělecké postupy, jež tyto objekty umožnily a jež představují cestu k tomu zásadnímu, totiž k novému prožitku známeho výstavního prostoru. Ten je napjatý mezi banální doslovností jednotlivostí a jejich překvapivým společným působením.

Příkladem takového působení je animace měsíce. Samotný měsíc je obrazem balancujícím na pokraji kýče; symbolem, jehož příliš časté využívání připravilo o jeho působivost. V této instalaci se však právě tato vyprázdněnost stává rysem, který se vztahuje k celku výstavy. Umělecké postupy, které byly využity k vytvoření napětí mezi překvapivostí a prostotou, se podobně jako sbírka vztahují k historii moderního umění. Asociace, apropriace a prostorová tematizace se střídají i prostupují a vytvářejí výstavu, která klade nemalé na svého diváka nemalé nároky. Asociativní řetězení myšlenek a obrazů založené na osobní zkušenosti se nejvíce uplatňuje v hledání podob vnější formy vystavených předmětů, zatímco apropriace, přivlastnění si obyčejných a často velmi prostých věcí, umožňuje začlenit do tkáně výstavy také jednoduché předměty jako je střížek či polystyren. V novém, uměleckém kontextu se však přesouvá důraz z jejich užitného rozměru na jejich potenciál coby latentních, stále ještě nehotových obrazů, jejichž vznik záleží pouze na divácké imaginaci.

Poslední tvůrčí strategie představuje tematizace prostoru a pohybu skrze něj. Jeho architektonické uchopení využívá opět velmi jednoduché prostředky. Výsledkem je inscenovaná situace zdůrazňující neobvyklé rysy známého místa. V případě výstavy Epizoda V: Zázrak se tahá s banalitou se objevuje prostřednictvím látky, jež probíhá celým prostorem druhého patra a propojuje také vnějšek s vnitřkem a latentní obraz nesený střížkem s možnostmi ukrytými v bloku polystyrenu.

Významovým svorník výstavy je pak video, které komentuje celek navozené prostorové situace, propojuje využité prvky a zdůrazňů˘je vzájemné vztahy teoretických konceptů a podoby věci.

ze série Skvělý nápad (Chrám zůstane chrámem, i kdyby trakaře padaly)
2015

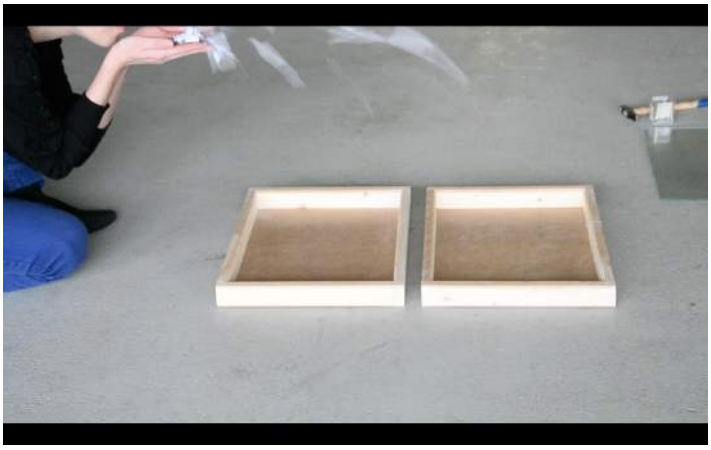
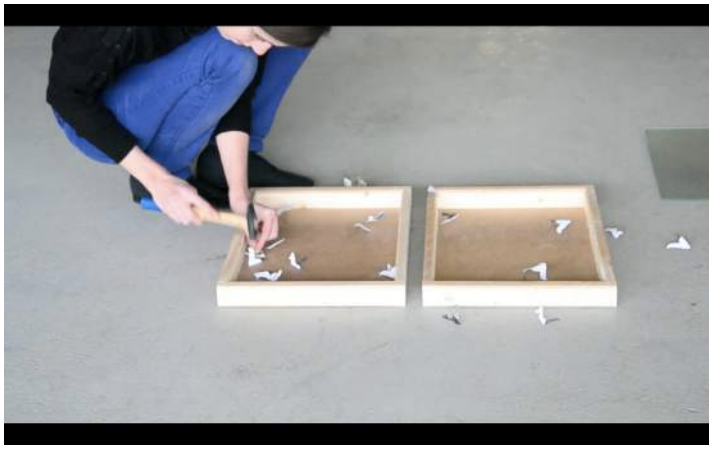
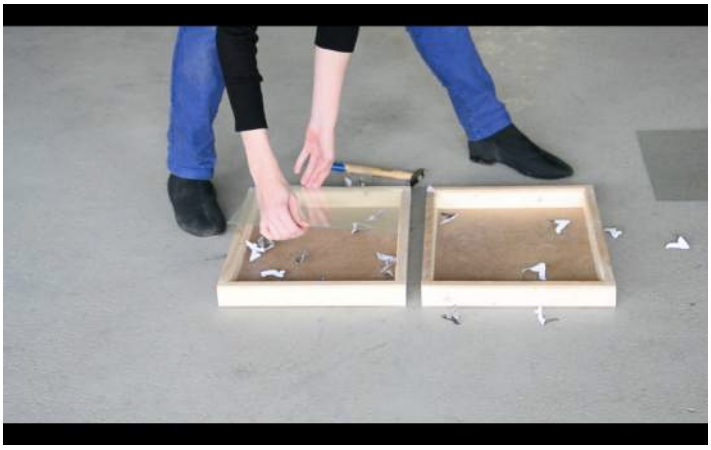

Galerie Kvalitář, 2015

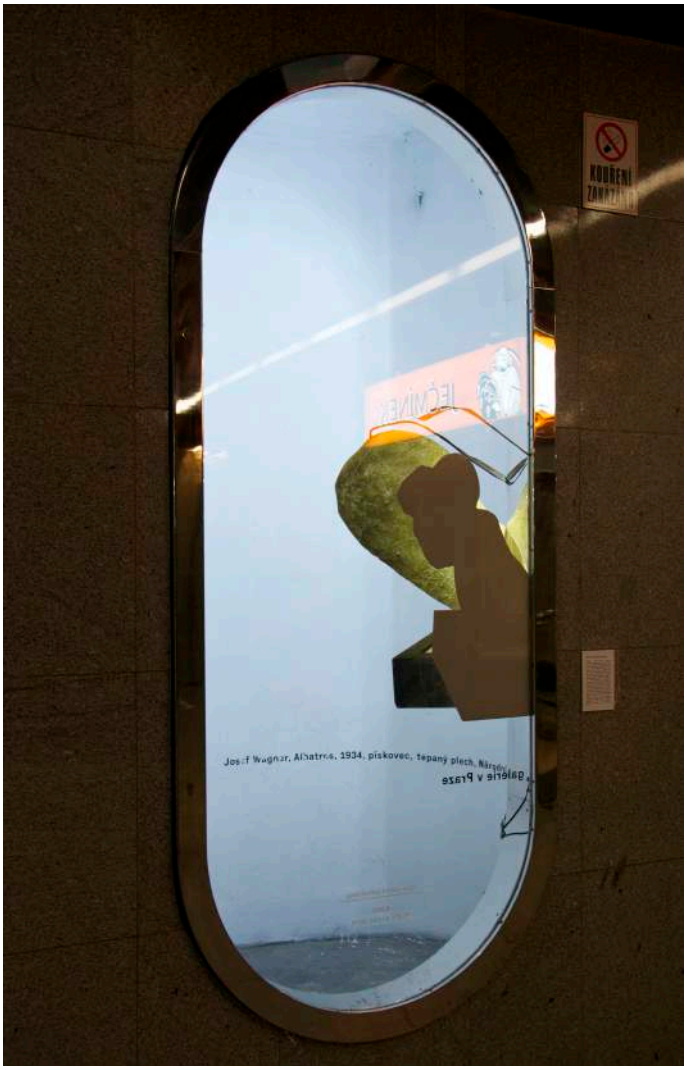
Výstavní prezentace představující práci Tomáše Pavlackého využívá přístup, který americká teoretička Johana Burton popisuje jako základní způsob pohledu na sochařská díla; stejně jako příklady, které Burton analyzuje ve svém textu "Not, Not, Not and Pretty Air", nbádá i aktuální projekt k důslednému kroužení kolem vystavených artefaktů. Pavlackého realizace, které díky technicistnímu procesu svého vzniku umně balancují na pomezí mezi sochou a objektem, jsou tak divákům předkládány v kontextu, který zdůrazňuje jejich vztah k tradičně chápanému sochařství a zároveň dává vyniknout jejich odlišnosti.

Instalace využívá prostředky vlastní muzejní prezentaci uměleckých děl a zasazuje jednotlivé objekty do prostředí, které zachází se zmíněnými atributy ryze ironicky. Tento podvratný přístup souzní se samotnými objekty Tomáše Pavlackého, jejichž forma je založena na vizualizaci selhání a jejichž původní předobrazy využívají pokleslou podobu tradiční ikonografie. Jejich zasazení do důstojného, téměř muzejního prostředí, tyto rysy zdůrazňůje.

Instalace svou nevážnou formou reaguje rovněž na samotný "glitch", závadu, na níž Pavlacký staví svůj projekt. Jeho záměrně narušené reprodukce vzniklé prostřednictvím 3D tisku posouvají původní banální náměty do abstraktnější polohy a umožňují překročit svou původní roli dekorace.

Iris, létající postava
2015

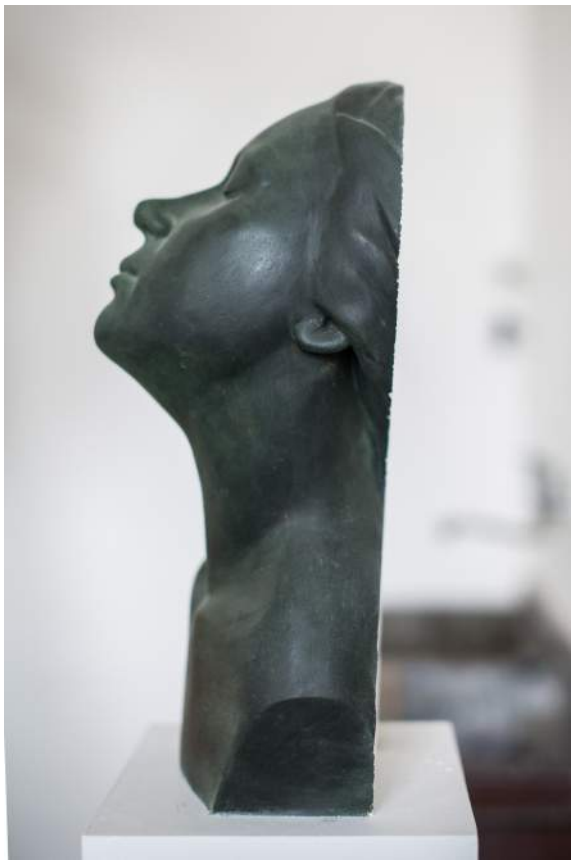
Albatros
Nika malá galerie VŠUP, 2015
Josef Wágner, Albatros, 1934, pískovec, tepaný plech, Národní galerie v Praze

Galerie konText, Tic Brno, 2014

Výstava zkoumá pomocí tradičního figurálního sochařství proces vnímání uměleckého díla. Komplikovaný výstavní prostor se mění v tvůrčí nástroj a samotný pohyb v něm umožňuje divákům vytvořit si vlastní mentální obraz vystaveného sochařského díla.

Busta
2014

před/pod
Containell Praha, 2014
společně s Barborou Dayef

Přerody: Lyrika a Epika
Alšova jihočeská galerie v Bechyni, 2014
společně s Anežkou Bartlovou a Jaromírem Dolanským

Instalace je složená z keramiky (hlavně hrnků a misek), které byly koupené u nás ve školním obchůdku. Ateliér Sochařství z pražské UMPRUMky, sem do Bechyně přijel na dvoutýdenní workshop. Měli za úkol vymyslet a vytvořit nějaké dílo, které bude reagovat na prostor a atmosféru naší školy - Střední uměleckoprůmyslové školy v Bechyni. Týden tu poslouchali nějaké přednášky. Moc nevím, jak to souvisí s tím, co na nich zaznělo (my jsem se totiž museli normálně učit), ale to asi nevadí.
Docela se mi líbí, že si všimli našeho shopu, škola bude mít prachy. My studenti totiž máme sice předkupní právo k těm věcem, co ve škole vyrobíme, ale co nikdo nechce jde do obchodu, aby se škole vrátily peníze za materiál. Což je logický. Veronika Přikrylová si vymyslela, že vykoupí veškerou studentskou keramiku, kterou v obchůdku najde (učitelský výrobky prý nechtěla) a to potom vystaví. Ještě si přizvala Jaromíra Dolanského od nás ze školy, aby jí to nainstaloval a pojmenoval. Takže je to vlastně společné dílo.
Proč nechtěla vystavit věci našich učitelů? Nepřijde mi nějak zajímavý vystavit ty míň povedený nebo trochu olámaný věci v muzeu jako kdyby to bylo bůhvíjaký umění. No a prý si to odvezou do Prahy a dají to do nějaké své sbírky. Můj hrnek je tam taky, ale jména tam vypsaný nejsou. Podle mě je to docela vtipný dílo, protože je vlastně sice úplně obyčejný, navíc to ani nevyráběla Veronika, ale takhle v galerii to působí jinak. Docela dobře.

Dívka v červené, modré a žluté sukni
2014

2014

Claes Oldenburg, Giant Soft Swedish Light Switch (Ghost version) 1966
Georg Baselitz, Bez názvu 1982
Jindřich Zeithamml, Bez názvu 2011
Georg Baselitz, Držet krok 2003
Joseph Beuys, Pro Lidice 1967
Bohumil Zemánek, Moře III 1984-85

Ateliér (kódy a prolínání)
2013

Spící chodba

bakalářská práce, 2013, videoinstalace, ambient - GWD, text zadání - Jan Zálešák

Představuji si místnost s nábytkem z ohýbaných trubek. Může to být ušlechtilá verze funkcionalismu, ale také trochu ošumtělé trubky podpírající umakartové desky bruselského ražení nebo nemastné neslané výrobky některého ze státních podniků éry ještě o něco pozdější. První, druhé i třetí nás neopouštějí, ať už kvůli své hodnotě, kvůli nostalgii nebo kvůli tomu, že jsme líní je nahradit. Jsou tu s námi. Jsou tu, i když odejdeme z místnosti, když spíme nebo když se nedíváme.

Nábytek-objekt vystavený účinkům snové práce. Přenesení typických snových nesmyslů (levitace, propadání se do hloubky, zráty končetin a různé formy fyzické dezintegrace) do objektů. Objekt jako nevědomá rovina židle, stolu, police, věšáku apod. Od životního prostoru přes dekonstrukci nevědomí ke galerijní instalaci.

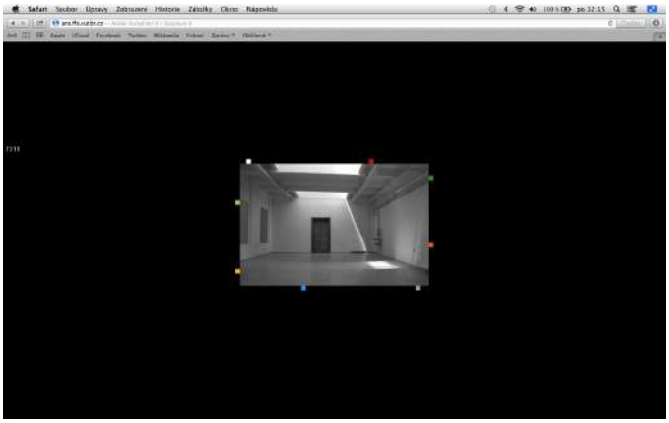
Po formální stránce se jedná o sérii objektů vycházejících svým tvaroslovím z vybraných kusů konkrétního nábytku. Nejedná se o kopie nebo nějaké technologické vyrianty standardního nábytku. Spíše se jedná o jejich snové protějšky, o to, čím se nábytek stává, když spí (nebo když spíme my). Objekty by měly fungovat autonomně, přesto by celek měl směřovat k instalaci. I když je na začátku klíčové konkrétní místo a konkrétní věci, nesměřuje se k místně specifické instalaci. Půjde o nalezení vhodného způsobu jak situovat tuto sérii objektů do neutrálního, ať už galerijního nebo "galerijního" prostoru. Stejně jako objekty samotné i místo a jeho vnímání, celkový "Gestalt" práce by měl projít procesem snového rozkladu a racionálního znovusložení.

Co do rozsahu, nesměřuje se k rozsáhlé, ale spíše percepčně a významově sevřené sérii objektů.

Po technologické stránce bakalářská práce navaáže na dosavadní projekty řešené v rámci bakalářského studia. Kovové trubky, MDF desky, dýhy a další materiály, které jsou spojeny nejens volnou, ale přeevším s užitou tvorbou (ať˙už malosériovou nebo velkosériovou). Ty všechny už tu byly, ale jako se měly znovu vynalézt. Něco, jako když Neo zkoušel v prvním Matrixu ohýbat lžíci. Nejde tak o to vnutit svou představu, ale spíše se vcítit do jejího podvědomí.

https://www.vutbr.cz/studium/zaverecne-prace?zp_id=65591

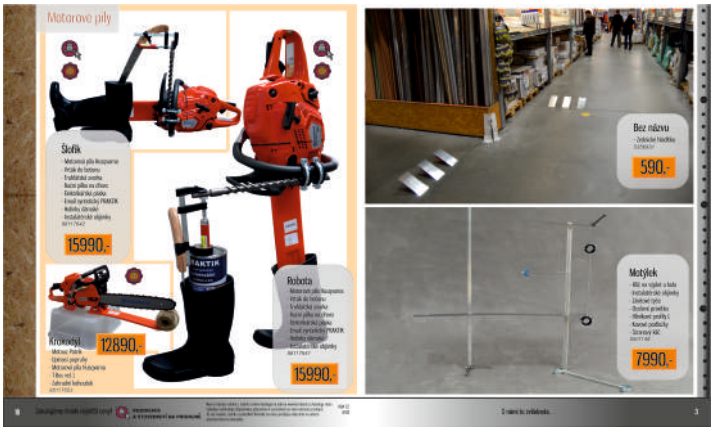

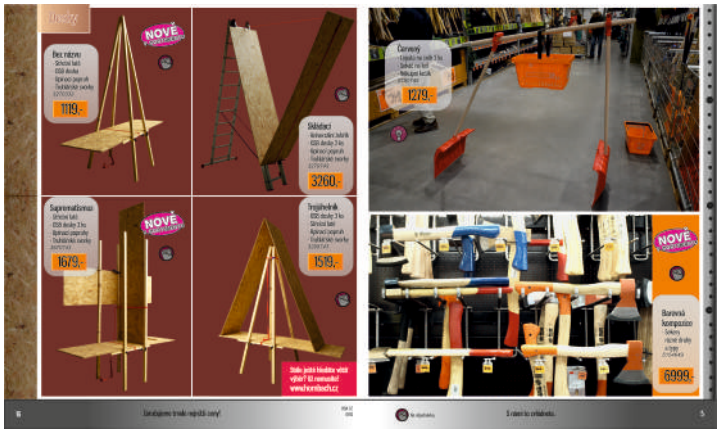

Zeď
Ateliér sochařství 2, FaVU VUT, 2013

Hornbach
2012/2013
společně s Matějem Řízkem
náklad 100 ks, stran 20

Gesta/pozdravy
Galerie Aula, Brno, 2012
Vinnetou - Rudý gentleman (1964) 00:02:00, Triumph des Wilens (1935) 00:03:00

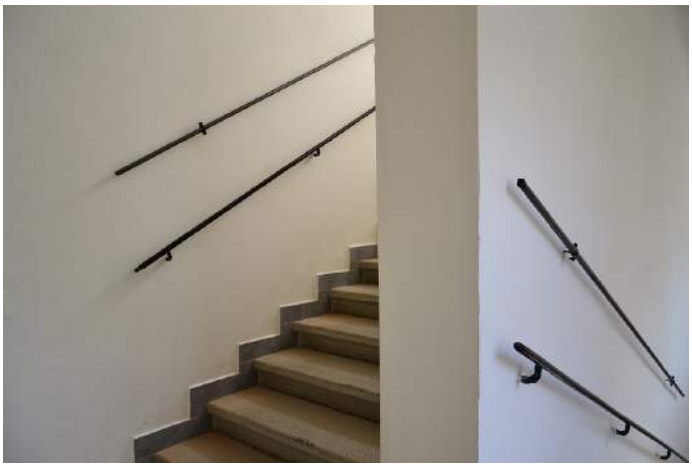
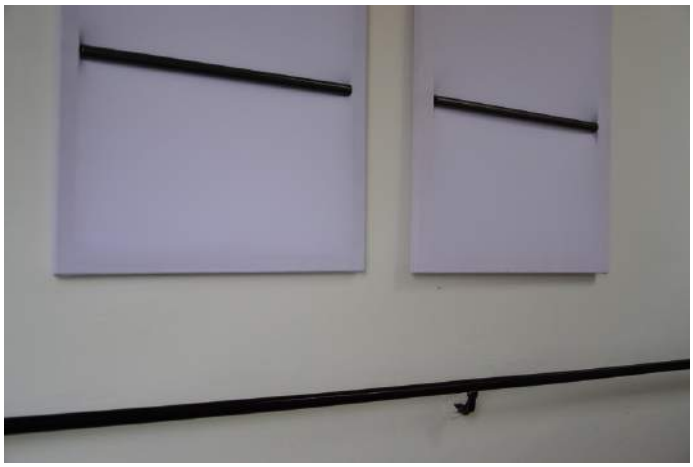

Po třech 1 - 3
2012
FaVU VUT v Brně
Kostel Panny Marie v Kroměříži
Oblastní Galerie Vysočina v Jihlavě

Zábradlí a jiné trubky 1 - 4
FaVU VUT v Brně, 2012

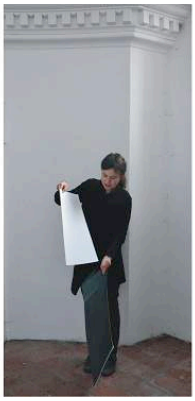
Na posedu 1, 2
2012

Nové zábradlí, Zábradlí
Galerie Jiří Putna, Brno, 2012
Galerie Pana Šťovíčka, Brno, 2012

Věčné světlo
Kostel Sv. Michala, Bechyně, 2011

*1990

od 2013	Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze Ateliér sochařství (Dominik Lang, Edith Jeřábková)
2014	Akademie výtvarných umění v Praze Ateliér hostujícího pedagoga (Artur Zmijewski)
2009 - 2013	Fakulta výtvarných umění VUT v Brně Ateliér sochařství 2 (Jan Ambrůz) Ateliér environment (Vladimír Merta, Marian Palla)
2005 - 2009	Střední uměleckoprůmyslová škola Uherské Hradiště